

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

IDA Y VUELTA.

RAN republicans y parlant de la República guanyavan fama y prestigi.
No se 'n recordan? Lo cel estava núvol y amenassador: dues corrents oposades, la del poble y la del trono, estaven à punt de xocar produint un d' aquells llamps revolucionaris que calsinan un tronó ó anonadan á una nació: era imminent la tempestat, temuda pels uns, pels altres desitjada. Si, era desitjada pels qu' escoltavan la véu y median ab las sèvas, las palpitations de aquells cors democràtics y republicans, que 'ns feyan presagiar l' establiment del govern del poble pél mateix poble, lo dia que s' acabés l' imperi de las pandillae, de las camarillas, dels Pares Clarets y de las Sors Patrocínies.

Esclatá la tempestat: triunfá la justicia, y las alegres iluminarias de la victoria iluminaren la primera apos-tassia.

Homes eminents que tot ho devian al poble, renegavau de la República y proclamaven una nova monarquia, sobre la monarquia cayguda.

—Ja tornaran! deyan los més confiats.
Y efectivament, tornaren.

Qui pot olvidar l' onze de febrer de 1873?

Aquella corona cenyida al front de don Amadeo de Saboya anava fentse pesada per un home sol, dotat de bones intencions; pero poch favorescut per la fortuna.

Lo partit republicà, partidari de una gran benevolència per aquella situació tant perturbada, no pot ser responsable de les causes que produxin l' abdicació del rey democràtic. La culpa es tota dels partits monàrquics: los uns com los carlins alsavan partidas y 's tiravan á la montanya; los altres com los alfonsins feien bafa y escarni dels atributs d' aquella monarquia; y 's constitucionals y 's radicals, samelichs de poder, se destrossavan las entranyas al peu del trono.

Monàrquics que havian alsat un tronó per pantalla de las sèvas ambicions, de las sèvas miserias!

Y quan don Amadeo deixava la corona, no era encara fora de Madrid, y aquells que l' havian dit, que l' havian coronat, que en nom d' ell governavan, en un moment, se declaravan novament republicans.

—No véuen? deyan los confiats. Ja volen la Repù-blica, ja han tornat.

Perqué recordar are las perturbacions que produxin? Perqué esmentar lo 23 de Abril? Perqué tirarlos en cara aquell allunyament culpable dels homes sempre fids a sas ideas y de las situacions verdadera y genuinament republicanas?

Las bayonetes del tres de Jener foren lo sufragi uni-versal que 's tornà al poder: en Sagasta 's féu la tra-

beta: caygueren, y donant tomballons, vingué la Restauració.

Y llavors que no se 'n recordan? eran més republicans que nosaltres. ¡Qué compon lo republicanisme nostre comparat ab lo seu!

Nosaltres volíam refernos en l' opinió; explicarnos; disculparnos; anar á las Corts, si podíam, per propagar las nostras idees, reorganizar lo partit; donarli ideals pràctichs, en una paraula, guanyar pas á pas lo camí perdut.

Eells, en canvi, no estaven per tantas camàndulas: la seva consigna era una sola, *la Revolució*.

Per això casi bè no 'ns atreviam á mirarlos cara á cara: eran tant grans y nosaltres tant petits, eran tant valents y nosaltres tant cobarts... que ja casi estávam contents si 'ns perdonavan la vida!

—Per últim l' han feta la *Revolució* tants cops anunciada!

L' han feta, tornantse 'n á la monarquia.

* * *

Ja hi son.
Y no se 'n hi han anat un á un y dissimuladament com molts se figuraven, no; ho han fet ab tot l' aparat que requereix tant important argument.

S' han reunit, han presentat una proposició, l' han discutida, y l' han votada.

Y en correcta formació cap á ca 'n Serrano.

—General, aquí té un partit. Vosté mana y nosaltres obem. Nosaltres volém la democracia, sense distinció de guisos: siga ab salsa republicana, siga ab salsa monàrquica, lo mateix té, mentres lo tall hi siga. Després de tot hem considerat que la salsa monàrquica are com are pot ferse més depressa y més facilment que l' altra, tenim los ingredients més á la mà y 'l fogó està encés. Are vosté procuri que 'l carbó no 's passi.

Y are veurém com los que en l' última legislatura 's despedian de las Corts ab targeta republicana, al tornar-se á obrir aquestas, cantarán las exelencias de la Monarquia; y com los que no volian pendre possessió del càrrec de Diputat per ne haver de jurar al rey, sollicitan l' honor de governar en nom de don Alfons XII, ilustre fill de la reyna destronada.

—No 'n fassan cas que ja tornaran! diulen are com avants, los confiats de sempre.

* *

Y podria molt bén ser. Los progressos de las administracions del carril s' han extés á la política, y vá fentse de moda 'l viatjar prenent bitlet de *ida y vuelta*.

Comprendem nosaltres que aquestas anadas y vinguades al cap de vall matan la fé del poble, pero la nostra resta inalterable. Los homes viatjan; pero las ideas se quedan.

—Vaja, felis viatje, dihem nosaltres contemplant la sortida del tren. Pero, cuidado: aquells bultos que carreguen senyalats ab lo nom de *democracia*, no contenen lo que diheu. La democracia 's queda al anden ab nosaltres: los carabiners de l' estació de la Monarquia, tenen órdes de no darli entrada. No hi fa res, pit y fora y endavant! Lo viatjar sempre es distret, sempre 's veuen caras novas y costums novas, sempre 's

menja variat y 's disfruta en tots conceptes. Divertiós, hi forsa, despatxéu... tots los negocis, y aprofitéu *la vuelta*.

P. K.

UN ARTISTA DESACREDITAT.

Ue content y satisfet està 'l senyor Navarro Rodrigo!

Acaba de dinar, encen un magnific tabaco, y obrint una carteta que té sobre la taula, llegeix per centessima vegada.

—Estimat Carlos: Entre set y vuit l' espero en lo meu despaig per parlar d' un assumpto de molta trascendència. Sobre tot no falti. Sêu sempre, SAGASTA.

—Ah! exclama somrient l' enigmàtic politich. Lo qu' en tenir un grupet de diputats adictes! ¡Cóm me mima tothom! ¡Cóm me buscan! Los de la esquerra m' han dirigit una carretada d' invitacions; los de la dreta m' colman d' obsequis... Estich com lo peix al ayga. Y ben mirat no 'n hi ha per ménos: ab cinquanta sis diputats se pot fer molta cosa, y, ara com ara, tinch entre mans la sort del govern y la de la esquerra.

Y tot dihen això y agafant lo pardesús, lo senyor Navarro se llença al carrer murmurant entre dents:

—Veyám qué 'm voldrà 'l senyor Práxedes!

Ja hi es: ja están *vis à vis* l' home del tupé y 'l tipo dels geroglífichs.

—Bravo, senyor Navarro: m' agrada per lo puntual.

—No podia deixar de serho, atesa l' urgència del seu encàrrec.

—Donchs aném al grà. Estém á punt d' obrir las Corts, la lutxa entre 'l govern y la esquerra *serrana* es inevitable, y convé prepararnos y parlar clar. ¡Ha decidit per fi deixar lo misteri que fà tant temps lo rodeja? ¡Vol acabar de dir si puch contar ab vosté ó no?

—Home, això es més peligrit de lo que sembla; y una resposta categorica es molt aventurada.

—Es dir que torna á las andades? Vaja, home, no signi aixís... ¡Vol ajudarme! Vosté val molt; lo seu apoyo es casi decisiu, y no crech que haja olvidat los antichs lassos que 'ns uneixen.

—Don Práxedes, crech que acabará per conquistar-me de veras... Y si l' apoyo que guanyare?

—Aixís m' agrada! Las coses en lo seu verdader terreno. La resposta que l' hi puch donar es aquesta: los aconteixements ho han de fer tot; pero desde ara conti ab que no 's queixarà de mi.

—Pues vosté conti desde ara ab que en los primers moments me tindrà resoltament al seu costat. Després... veurém.

—Quánts ne porta ab vosté?

—Cinquanta sis vots: cinquanta sis diputats adictes, dòcils, perfectament ensenyats, que no 'm farán quedar malament.

—Cinquanta sis! Això val un Perú! Navarro Rodrigo, disposi de mi en tot y per tot.
—Entosos, donchs, y hasta la vista.

Lo capitá dels cinquanta sis surt de casa 'l president més estufat que un pavo real.

S'atura, pensa y diu maquinament:

—Ahont aniré ara? A casa? Al cassino? Cá, aném-nos á distreure una estona!

Treu un periódich, busca la llista dels espectacles y llegeix:

CIRCO DE ACROBATAS.—*Gran función para hoy. Ejercicios gimnásticos. El rey de las aves: sorprendente exhibición de cincuenta y seis palomas adiestradas por Mr. Camama. A las ocho y media.*

—Vaja, aném al Circo de acróbatas: vejam qué fará 'l senyor Camama.

Ja tenim al interessant don Carlos instalat en la seva butaca.

Comensan á sortir pallassos y més pallassos, que 's clavan mormas de per-riure com las dels dinàstichs al govern. Després apareix un funàmbul que fà varias sorts á la maroma: lo senyor Navarro se 'l contempla com si 's mirés un deixeble seu.

Finalment surt lo célebre Mr. Camama.

Es un francés de bona estampa, aixerit y viu com un grà d' all. Saluda al públich, mana portar una imensa caixa que conté 'ls cinquanta sis coloms, y ab un llenguatge xamporrat diu-geix la paraula als espectadors.

En sustancia vé á dir que 'ls coloms que hi ha allí dins farán lo que ell los mani, que pujaran y baixaran á la mida del seu gust, y que deixats anar desde l' extrem del Circo aniran á posarse tots sobre d' ell.

Després d' això comensan los exercicis. La caixa es portada á un punt extrém, ell se coloca al altre part, y a una senyal, un criat obra la porteta.

Los coloms surten esferehits, volan y revolten per tots cantons, descriuen infinitat de giravoltas y acaben per escamparse pe 'l sostre y pe 'ls palcos, deixant al pobre Camama ab un pam de nas.

Lo públich xiula que xiula, lo teatro sembla que s'enfonza... y 'l senyor Navarro abandona 'l local sumament preocupat.

—No es mala la passada que han jugat los coloms del senyor Camama; diu lo jefe dels tercios navarros al ser á la porta. Vaya un paper l' hi han fet representar! Mosca... mosca! Y si 'ls meus cinquanta sis diputats fan lo mateix que aquestas cinquanta sis bestioletas?

FANTASTICH.

N detall del part de la reyna.

Als vinticinch soldats que durant lo part estan de guardia, si la cosa várè, després del part, se 'ls dona la llicencia absoluta.

No hi tinch res que dir: es un acte benèfich que no costa cap diner.

En quan als oficials, desde coronel á alferez, qu' estan de servei, se 'ls puja un grau.

Així quan se 'ls pregunta:—Qu' heu pujat per mérit de guerra ó per mérit de pau?

Ecls poden respondre:—No per mérit de pau: per mérit de part.

En Sagasta no té remey: així que l' hi posin la mà esquerra á sobre, es á terra.

Poch s' ho pensava ell, quan deya:

—Cauré al costat de la llibertat!

Sent així que are no cau.

Lo fan caure.

—No se 'n recordan d' aquell espartá, lo célebre jurisconsult Montero Ríos, l' home de principis, de ciencia y de conciencia, que á pesar de tenir un' acta de diputat, no volia entrar á las Corts per no haver de jurar al rey?

Donchs ara 's doblega: l' espartá inflexible s' ha tornat d' espart.

Y no l' hi di digan pas que no tinga conciencia.

Per saber si havia de jurar ó no, ha consultat molts llibres, ha estudiat molt, porque un home com ell va sempre ab pés de plom.

Avants era republicà y de jurar al rey no 'n treya res.

Y la doctrina cristiana ja ho diu:—No jurarás lo sant nom de Déu en rá.

Es á dir inútilment.

Pero are es monárquich, ara ja pot jurarlo sense faltar á la doctrina: are si 'l jura no será en rá.
L' acte de jurarlo ha de valerli una cartera al ménos.

Dias endarrera l' autoritat vá impedir que s' alsés una partida carlista á Balaguer.

Dilluns passat, per órdre del general Blanco, van ser sorpresos y agafats sis cabecillas en lo Cafè del Jardi.

Francament, jo 'ls deixaria alsar. Potser la bona gent are com are no ván contra nosaltres.

Si son mestissos, contra 'ls carlins. Y si son carlins contra 'l mestissos.

Avuy lo seu evangeli no mes té un manament: !Fuselléuvs los uns als altres!

Los anarquistas francesos s' agitan, y 'l govern republicà fins á cert punt transigeix ab lo clero.

¡Cuidado, republicans francesos, que teniu dos perills!

La dinamita y la dina-mitra.

Sobre l' evolució dels martistas cap á l' esquerra: Avants se pronunciaven los batallons en sentit revolucionari ó en sentit reaccionari.

Are ja no ni ha cap necessitat; are 's pronuncian los partits.

Mentre se celebra 'l bateig de l' infanta eran á palacio y estaven l' un al costat del altre 'l vencedor y 'l vençut de Alcolea, lo general Serrano y en Noviches.

Simple qüestió de confits

que son més ó menys bons.

A Palacio eran de sucre

y á Alcolea eran de plom.

En Cánovas y 'ls conservadors ajudan á la formació de l' esquerra.

Y 's dona 'l cas raro de que 'ls mateixos que ván suprimir la Constitució de 1869, avuy amparan y favoreixen la formació de un partit que lo primer que 's proposa es restabliria.

—Vostés ho entenen?

En cambi en Sagasta que mentre surt á l' oposició no callava mai ab la ditzosa constitució de 1869, fent la guerra á la de 1876, avuy proclama aquesta última per combatre als de l' esquerra partidaris de la primera.

—Vostés ho entenen?

—Ahont es la lògica? Ahont es la conseqüència?
Ahont es la dignitat política?

Vaja, á Espanya es necessari omplir los manicomis y fer una gran bugada.

Diumenje á las nou del demati sortirà dels jardins del Bon Retiro la comitiva que ha de anar fins á l' estació del carril á acompañar als comissionats portadors de la corona que 'ls democràtiques barcelonins dedican al senyor Figueras.

No duptém que tots los republicans s' associaran á un acte, qu' es un tribut de respecte á la memòria del primer president de la República.

L' escena á Capellades.

Un predicador desde la trona desafia als esperitistes, á discutir públicament un punt de religió, y un Esperista anomenat Diego Riera accepta 'l desafío.

Lo punt escollit era 'l següent. «Eternitat del infern.» Lo siti del desafío, la plassa de la vila, qu' estava plena de gom á gom.

Comensa la polémica. L' esperitista pronuncia un discurs. Lo públich l' aplaudeix.

Parla 'l capellà y l' hi costa bastant de treure 's las paraules de la boca.

Tot de un plegat se sent lo bram de un burro, un bram eixit del fondo del cor, un bram formidable. Lo capellà 's descompon, lo públich riu, y la reunió s' acaba entre la broma general.

En altres temps s' hauria dit que aquell burro era 'l Banyoles distressat per destorbar la prédica.

Pero are hem de creure un' altre cosa.

Los temps son tant egoïstes, que fins los burros avuy per avuy tenen miras interessadas.

A la quènta 'l burro de Capellades defensava la palla. Al sentir la prédica, va créure's que 'l capellà l' hi volia pendre, per repartirla entre 'ls seus feligresos.

L' Ateneo de la Clase Obrera instalat en lo carrer de Baró, 25, baixos, ha rebut las següents cantitats: Suma anterior: 1844 pessetas.—Don Santiago Soler y Plà, 25; señors Viñas y companyía, 50; don Pere Viñas, 25.—Total:

1944.—Han ingressat ademés bastants socis protectors, s' han rebut alguns llibres y varios periódichs.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Un suscriptor de Aljecira (Cádiz) nos dona compte de l' antipatia que hi ha entre 'ls veuhans de Gibraltar y 'l bisbe nombrat pel Papa. Los ealdichs deixen de batejar á las criatures per no haver de anar á raure ab semblant bisbe.—Alguns se 'n anavan a Cádiz a batejarlas, pero aquest ha donat ordre als capellans de 'l seu bisbe, diu. ó ningú! —Oh, caritat evangèlica!

Lo bisbe de Vich ha visitat la vila de Igualada, sent rebut per l' Ajuntament sagastí y 'l arcalde de Real Ordre. Al vespre al bisbe l' hi daren una serenata tant desafinada, que sembla uns esquellots. Res més propi. Los esquellots solen ferse quan es casa algun viudo. Y 'l viudo no es altre que l' Ajuntament sagastí que cap a sas velleses se casa ab la Religió.

—Cóm s' explican vostés que lliganen un cordó als que se guanyin una carretada d' indulgències? Donchs això ls ho explicarà un frare franciscà de Sant Esteve Sarrovia, que ha deixat als pecadors del poble més dels Francesch. ¡Quina brometa!

PENSA MAL....

DIÁLECH ENTRE DOS DESENGANYATS.

Y donchs tant mateix es cert
que guanyaran, senyò Arcís?

—Soch del partit del país,

y aquest partit sempre pert.

Lo qu' es per mí tant me fa

que pujin sabis, com sochs,

com morats, com blanxs, com grochs,

com de color de safrà...

Cayent lo govern, ¡qué s' troba?

Una mica de tiberi,

en cambi de ministeri

y una contribució nova.

Los vensuts vinga esclamarse,

los vencadors vinga ranxo,

hasta que hi ha un safarranx

y 'l quadro torna á canviarse.

¡Creu vosté que la nació,

entre aquesta moixanga,

pot tenirhi alguna ganga?

—Té rahó!

—Qué no ho véu ara qué passa
ab aquests de la esquerra,
que s' alsan en só de guerra
cridant ab tanta veuhassa?
Al principi molta llengua,
molts discursos, molt fe i bú:
que en Sagasta es un ningú,
que la fusió es una mengua,
que nosaltres la treurém,
que farém lo qu' ell no fa,
y lo de aquí, y lo de allá,
y altras coses que 'ns callém...
Pues, ¡creurà que aquest partit,
reculant de dia en dia,
si gosés ja esborrària
tot lo que fins ara ha escrit!
¡Com que per ells la qüestió
no es l' interès general,
sino 'l medro personal!

—Té rahó!

—Y quan penso que jo veia
gent mansa que, bonament,
áplaudia á aquesta gent
y candidament se 'ls creya!
¡Qué buscan? Lo pressupuesto
xiulan en Sagasta, y hasta
foran soldats de 'n Sagasta,
si en Sagasta 'ls feya puesto.
Molta fressa, multa planta,
multa fe en lo que sostenen,
y al últim de fe no 'n tenen
ni en l' ànima que 'ls aguanta.
¡Y anémnos refiant encara
del dia que triunfarán!
¡Y continuém somiant!
¡Y aném exclamant: ¡ara, arai!
¡Ay! La primera fusió
ha fet bunyols; pero aqueixa
ja 'n fa casi avants de neixe...
—Té rahó!

Créguim: jo estich escamat
y á mi no 'm treurán d' aquí:
del pa 'n dich pa, y del vi vi
y la fé... ja m' ha volat.
Si no perdém aquest vici
d' esperá als que pujarán,
ja podém anà esperant
hasta 'l dia del judici.
Vindrán uns gastant molt fuero,
llensarán lo seu programa;
lo país, que tots s' ho mama,
los posarà al candelero.
S' atracarán á desdir,
no 'ns darán lo que esperém
y al endemà exclamarém:
¡Ves qui ho havia de dir!
Mentre tant la situació
s' haurà analitzat per
y 'l país sempre esperant!

—Té rahó!

—Així, á lo que pareix, passarà ab aquest partit tant estrany y mal surgit que 'n Serrano dirigeix! ¡Ay! ¡Pobre d' aquesta terra si té encara la intenció d' esperar la salvació de la dreta ó de la esquerra! Fins que arribi l' gran moment en que l' poble, ab las mans netas, s' espolsi esquerras y dretas, serio y sense mirament; fins qu' empayti aquests trapellas que 'ns amanyagan y adulan, y després se confabulan per trinxarnos las costelles, no hi haure lley, ni nació, ni llibertat, ni país.... —Ab franquesa, senyó Areís, i té rahó!

C. GUMÀ.

SON la friolera de xeixanta mil, no més que á Barcelona, 'ls contribuents de l' impost de la sal, que no han pagat aquesta contribució. Y calcula un periódich que si ha de procedirse al cobro per embarch, encare que 's trabin vint embarchs diaris, hi ha tela tallada per nou anys. Queda donchs bén demestrat de una manera cabal, qu' en lo tribut de la sal en Camacho ha fet salat.

En Sagasta ha obert los seus salons als amichs que son prou bon minyons per sostenirlo. Y perque estigan contents los hi dona té, puros y pastels.

—Ja son de confiansa aquests pastels? pregunta en Navarro Rodrigo.

—Ja ho crech borrango!... Son de la mèva fàbrica!

Quan los radicals van anar á casa en Serrano á comunicarli que 's passavan á l' esquerra, l' general en mostra de satisfacció, va obrir un eixonet y va regalar un puro á cada individuo de la comissió.

En cada puro hi havia les armes reals.

—Bon principi, deyan los fumadors. Ja 'ns donan una breva monárquica.

Un puro, després de tot, es l' imatje més perfecta d' aquests cara-girats.

Com los puros s' encen y crema la sèva conseqüència: com los puros se gasta l' seu prestigi.

Y després que 'n queda de las sevus ilusions?

Unas quantas bocadas de fum y un pilotet de cendra.

Hi ha noms predestinats: aquí tenen lo de 'n Martos. Se celebra una reunio á casa séva y ell es lo primer de pendre la paraula, per declarar que s' ha format lo partit de l' esquerra dinàstica y que l' deber dels democràtiques progressistes (progressistes eh?) es anar-se 'n á la Monarquia, á plantejar la democracia.

Al sortir de la reunio: **

—Qué tal s' ha explicat en Martos? pregunta un profa.

—Oh!... Magnificament, no vulgas saberho... ja Mar!

L' endemá l' mateix profa dirigintse al mateix radical:

—Qué diuhens, qu' en Martos desitja que 'ls seus amichs vajan á la esquerra: pero qu' ell no vol anarhi en cap de les maneras!...

—Home, axis se corra.

—Pero y l' acte de ahir que vás dirmes que l' seu discurs havia sigut la Mar?

—Si, pero que vols ferhi si en Martos es aixis! Ahir la Mar, y avuy la Tos.

Conversa del dia:

—Pero es possible, D. Joseph, que un home com vosté tant republicà, de la noche á la mañana, se 'n vaja á l' esquerra?

—Qué vol ferhi! Si aném á l' esquerra es que... l' hi diré en castellá: llevamos fines sinistros.

Continuan á Madrid las ascensions de M. Mayet. Primer vā elevarse ab un periodista, després ab una senyoreta, després ab un empessari, després ab un banderillero... y últimament ab un burro.

Are no falta sinó que s' elevi ab un fusionista, y M. Mayet podrà dir:

De un escriptor principal á un fusionista tossut, mon globo ha recorregut tota l' escala social.

Un conejut mèu es metje y juga á la Bolsa. Molt acreditat per assistir á las donas embrassades, de un part ne diu una operació á plasso.

Are aquest dia va casarse ab una viuda que té dos fills.

—Y donchs Doctor ¿quin nom l' hi daré al seu casament?

—¿Quin nom vol donarli? Una operació al contact rabiós.

Cassat al vol:

—Quan puji l' esquerra, ja sè qui serà ministre de la Guerra.

—Vaya una gracia! l' general Lopez Dominguez.

—No.

—¿Donchs qui?

—l' general Izquierdo.

En Moret en un discurs:

«L' esquerra está formada y ara jo dech dirvos que al seu degut temps serán tinguts en compte 'ls que s'gueren los primers en propagar los principis de la democracia monárquica.»

Es molt just.

En tots los negocis, als sòcios fundadors se 'ls donan unas quantas accions libres de pago.

—Escolti, escolti, don Cristina, vosté qu' es de l' esquerra. ¿En que quedém? ¿Es republicà ó hè monárquich.

—Ja veurá no ho sè; pero la veritat es, que tant si soch monárquich com si soch republicà, ho soch mès que ningú.

Un telègrama:

«El consejo de ministros se ha ocupado de los candidatos para la mesa del Congreso.»

En circumstancies tant tristas

es anar un xich depressa...

Pro aprofitéus fusionistas...

¡Au! l' sopa está en la mesa!

En Sagasta, segons diuhens, está fent gran acopio de projectes liberals per presentarlos á las Corts, aixis que aquestas s' obrin.

l' bona hora!

Are que véu lo papu de l' esquerra que l' amenassa, s' dirigeix á Espanya, y fa com las criatures:

—Ay mamá... dongoim brenar, que ja faré bondat. Pero la mamá no 's commou, aixeca la mà esquerra, l' hi venta una nata y l' envia al calabosso.

A un poble de fora hi havia anat un marxant de Barcelona que venia ulleras á la plassa.

—Trihin senyors, ulleras, lentes y quevedos de cristall de roca per vista cansada y curts de vista. Bons y baratos, trihéu y remanéu.

Un pagés que duya l' burro pèl ronsal, s' acosta al grupu y diu:

—Ulleras per bestia cansada? Dongoime'n unas pèl mèu burro que ha fet sis horas de camí.

Lo senyora de un rich comerciant al cap de sis anys d' estar casat sense tenir familia, un dia se trobà pare de un noi.

Estava boig de alegria y d' orgull.

De tal manera, que al baixar á l' escriptor, l' hi digué á un dels seus dependents:

—Mira, Antonet, arriba t' á la litografia, y digas que á aquelles facturas que avants de ahir vaig encargar, m' hi posin: «Tarrós è hijo.»

No hi ha de seguir res tant ridicul é inútil com las informacions.

En un simulacro militar, un artiller al carregar una pessa hi posà inadvertidament un cartutxo ab bala en iloch de posarhi un ab pòlvora sola.

Al ferse l' disparo, la bala s' emportà la cama de un oficial qu' estava á poca distància de la pessa.

Naturalment, vā formarre la correspondent sumaria, y alguns mesos després quan l' oficial sorti al carrer ab una cama de fusta, se l' hi ocorregué preguntar á un company.

—Y qué vā resultar de la sumaria aquella?

—Qué vols que 'n resultés? No res, que la pessa no estava carregada ab baixa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Me-di-ter-rá-ne-o.
2. ID. 2.ª.—Fals-Fels-Fils.
3. CONVERSA.—Tia.
4. TRENC A CLOSCAS.—Argenton.
5. GEROGLIFICH.—Hi veuen mes quatre ulls que dos.

Han enviat totas las solucions los ciutadans L. K. K. y J. Alsina; 4 G. P. de Vilasar de Dalt y Set Neus Torras-sench; 3 Un xaval; 2 Xaretlo, P. del Molí y Joan Sistachs y 1 no més Vicentó.

XARADA.

I.

Sobre l' fet de agermaná las dues constitucions que á Madrid es cau de rahons que casi pinya ja hi há, digué un gallego:—Es entés lo modo de fè l' pegot, oy: jo tres hu-dos tres Tot, si m' fan ministre no mès.

QUATRE HORAS.

MONOSILABICA.

Quan al tres-dos vaig per mar y veig lo peix dins del bot près al mitj de los tres-hu, no sè com soch, me fa tot.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Ab fusta 's sol fabricá lo total posat ab a molt soroll mou pèl carre lo total posat ab e Tot home tè de teni lo total posat ab i Los soldats de un batalló es total posat ab o.

UN EMBARGADOR.

CONVERSA.

- Pepa, corri que ha arribat....
—Qui?
—Lo jove que acabo de dirli.

SIMON DE SEDREOL.

GEROGLIFICH.

LID.

I

GI api GI

1881

ANA

nōmua

LOCO

R

UN RECOLETO,

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Un Recolet, Pepet Simpatich, Nyamarás, Un Impertinent, P. A. S., Municipal de Peu y Nicodemus.

Los demés que no 's mencionan no 's serveixen com y tampochlo qu' envian G. P. de Vilasar de Dalt; J. Alsina, Canari, C. B. Victor Poirson, Lo del Llobregat, Pere Xirinahs, Andalat y J. B. S.

Noy Peret Pinta-monjas: Tindrém present las sevus indicacions.—Pepe del Carril: La poesia está millor; pero hi ha una estrofa, la segona, que pot interpretarre contra el progrés.—Baldomero Escudé Vila: Esta bé Pepet Simpatich: Publicaréim l' anagrama.—Un Recolet: Hi anirà un rombo; l' article es fluix.—Eudalt Sala: Publicaréim un geroglifico.—R. C. S. L' article no ofereix cap novetat: l' assumptu s' ha tractat infinitat de vegadas.—Sir Byron: Publicaréim lo trenc-aclouscas.—Ciutada S. T. Vilaplana: Crech que no val la pena de parlarne.—A. San Esteve Sasroviras, J. M. Igualada y un Recolet: Quedan complacuts.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

ab xaradas, epigramas, endavinallas y fins guisats per las cuineras,

Gran assurtit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formes distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 1 1/2 rals fins á 18. Tot això ho trobaré en la libreria de 'Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure's i se convenceran que no exagerém.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponials s' etorgan grans rebaixas

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20

atenció al: Imp. de Lluís Tasso, Arxiu del Teatre, 22 y 23

UN CASAMENT.

—Ingrat! ja tornas à deixar-me?
—Paciència, filla... Si per cas quan enviudis...
—Quan enviudis ja seré casada.